

vive l'aime

Du säger:

"Här, kom och sitt i mitt knä. Berätta för mig vad som gör dig ledsen", som om du vore någon sorts fadersfigur (med ett järngrepp om mitt hår.)

(Du lämnar blåmärken på mig men när du åker är de det enda som inte gör ont.)

Jag tänker på hur min hud saknar dina fingertoppar och hur varje minut utan din mun på min känns som att vandra barfota på alldeles för kantigt grus. Jag tänker på dina historier om andra människors historia och om religioner och hur en enda liten händelse kunde förändra världen och hur jag önskar att dina ord kunde fylla varje vrå av min existens, trots att det alltid var dessa lektioner jag brukade skolka från. Allt du säger lämnar din mungipa som små glittrande fjärilar som landar överallt på mig.

Jag undrar hur jag ska förklara för dig att jag sett vårt slut innan vi ens hann börja och jag tänker på hur mycket jag hade längtat efter Frankrike om det inte vore för dig. Men det är där slutet finns. I Frankrike. I studier, och i konsten, och allt det ologiska som inte är du.

För trots att jag inte är arg eller ledsen på dig, är jag ledsen över att jag måste välja något annat. Jag är ledsen för att om jag valde dig så skulle jag senare ändå välja bort dig, på grund av ilska på mig själv.

Och jag tänker på att inte ens Frankrike kommer kunna hålla mina tankar borta från dina händer runt min hals, från pussar på pannan, mina tänder nafsandes på din öronsnibb, sådär så att du måste vrida dig ur mitt grepp för att det är för skönt, eller sådär så att du ryser, trots att du alltid är så himla varm.

Jag tänker på hur jag för första gången någonsin inte töms på inspiration av någons närvaro utan snarare tvärtom, den svämmar över och blir nästintill oåtkomlig.

På några få sekunder har jag tänkt på allt det där. Varenda gång. Varenda gång du ler blygt mot mig och jag tänker "jag är för fan inte värdig det här, det här är alldeles alldeles för vackert för att glömmas bort." Det enda sättet att glömma vore att ljuga, så jag säger bara:

"Alltså jag vet inte, jag tänker bara för mycket på allting, haha, det är lugnt.

Krama mig bara så blir det bättre snart."

Sen hoppas jag bara på att du inte ska titta mig i ögonen och se allt det där. Aldrig någonsin vill jag att du ska se det där, för min bottenlösa sorg är min egen och skall aldrig delas med någon annan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren 1884 med Poeter.se id #41966 innehar upphovsrätten